

Violetta JAROS

ANALIZA SŁOWOTWÓRCZA HIPOKORYSTYKÓW IMIENNYCH W PAMIĘTNIKU A. KIENIEWICZA „NAD PRYPECIĄ, DAWNO TEMU...”

Uwagi wstępne

Pamiętnik Antoniego Kieniewicza (1877-1960) to książka mogąca zainteresować niejednego czytelnika. Niegdyś właściciel majątku Dereszewicze na Polesiu, u schyłku życia pozbawiony egzystencji starzec, który z myślą o wnukach próbuje ratować wspomnienia o innych ludziach i czasach, czasach, które bezpowrotnie minęły. Początkowo pamiętnik pisany w czterech egzemplarzach trafił do rąk synów, a po śmierci autora udostępniony został także innym członkom rodziny. Wreszcie po latach wydany drukiem przez syna Stefana Kieniewicza.

Żywym i obrazowym językiem spisał A. Kieniewicz swe dzieje - beztrioskie, dostatnie dzieciństwo, lata nauki w petersburskim gimnazjum i studia na Uniwersytecie Warszawskim, wakacje spędzane w rodzinnych Dereszewiczach, polowania w towarzystwie niedoścignętego myśliwego Moroza, okres narzeczeństwa i szczęśliwego pożycia małżeńskiego, narodziny dzieci, choroby i śmierć najbliższych, sąsiedzkie wizyty, podróże po Europie, wojenną poniewierkę i utratę majątku. Historyka zainteresować tu mogą nie tylko szczegółowe opisy rezydencji dworskich, życia towarzyskiego polskiej szlachty, damskich toalet i polowań, funkcjonowanie dość znacznego gospodarstwa rolno-leśnego wkraczającego na drogę uprzemysłowienia, ale także wydarzenia 1905 r., rewolucji 1917 i wojny 1914-1918 widzianych z perspektywy losów człowieka wplątanego w wir historii, aktywność polityczna i społeczna polskiego ziemiaństwa na Kresach Wschodnich - założenie sklepu spółdzielczego w Kopcewiczach, polskich szkółek dla okolicznych dzieci, opieka nad rzymskokatolicką parafią w Petrykowie, czynny udział w Mińskim Towarzystwie Rolnym, radach narodowych w 1917 r., finansowanie korpusu Dowbora.

Pamiętnik Kieniewicza to nie tylko źródło wiedzy o życiu polskiej szlachty kresowej na przełomie XIX i XX w., ale książka mogąca zainteresować językoznawcę bogactwem i różnorodnością form hipokorystycznych pojawiających się na jej kartach. Część z nich jest autorstwa samego Kieniewicza, pozostałe funkcjonowały wśród bliskich utworzone przez innych członków rodu.

Hipokorystyka, czyli spieszczone formy imion (od gr. hypokoristikos = pieśczośliwy) są z jednej strony wyrazem emocjonalnego stosunku do osób bliskich, z drugiej zaś strony wyrastają z tendencji do skrótu, do ekonomiczności w systemie językowym. Są tworzone ciągle, gdyż szybko się przeżywają i wymagają odświeżania ich wartości uczuciowej. Dlatego M. Karaś¹, przyjmując za podstawę możliwość powstawania nowych formacji pochodnych na płaszczyźnie leksykalnej i morfologicznej, określił imiona jako nazwy leksykalnie zamknięte, a morfologicznie otwarte. Na temat technik i sposobów spieszczeń nazw osobowych w polszczyźnie pisano wiele.²

Ogólnie rzecz ujmując pod względem formalnym w budowie hipokorystyków imiennych pień powstaje najczęściej w drodze dezintegracji imienia metrykalnego, czyli podstawą nowego określenia staje się w takich wypadkach zwykle fragment imienia pełnego, do którego dodaje się końcówki fleksyjne lub sufiksy i końcówki fleksyjne.

Formy spieszczone tworzy się z reguły od początkowej, rzadziej od środkowej lub końcowej części imienia. Niekiedy określenia tego typu mogą być utworzone przez mutację pnia imienia hipokorystycznego z różnych części imienia metrykalnego.

Osobną grupę stanowią spieszczenia powstałe w wyniku sufiksacji od już istniejących hipokorystyków. Proces ten polega na nałożeniu nowego przyrostka spieszczającego na przyrostek zawarty w określeniu, co powoduje wzmocnienie jego wartości uczuciowej.

¹M. Karaś, Imię, nazwisko, przezwisko = nazwa osobowa w polszczyźnie, „Onomastica” XXI, 1976, s.31-32.

²A. Obrębska, Technika spieszczeń w dzisiejszej polszczyźnie, Język Polski XIV, 1929, nr 4, s. 65-71. S. Wędkiewicz, Kilka uwag o technice spieszczeń, Język Polski XIV, 1929, nr 4, s. 110-120. M. Zarębina, O niektórych sposobach spieszczeń, Język Polski XXXIV, 1954, nr 3, s. 180-187. H. Wróbel, Schematy słowotwórcze polskich hipokorystyków, Prace Językoznawcze UŚ II, Katowice 1973, s. 27-49. J. Domin, Słowotwórstwo hipokorystyków od imion własnych w języku polskim i rosyjskim, ZNUG, Rozprawy i Monografie XXXIV, Gdańsk 1982, s. 5-17. G. Surma, Imiona mieszkańców gm. Debrzno w woj. śląskim, „Onomastica” XXXI, 1986, s. 181-211. E. Umińska-Tytoń, Sposoby tworzenia form pochodnych od imion chrześcijańskich, „Onomastica” XXXI, 1986, s. 87-114. J. Sosnowski, Słowotwórstwo derywatów od imion chrześcijańskich chłopów rosyjskich w XVI w. „Onomastica” XXXI, 1986, s. 143-166.

Elementy stosowane w procesach tworzenia hipokorystyków są głównie sufiksami. Przekształceniom słowotwórczym mogą towarzyszyć także alternacje głosek w pniu imienia.³

Inny z często stosowanych zabiegów to zmiana wykładnika rodzaju gramatycznego. E. Umińska-Tytoń⁴ wskazuje tu na masculinację nazw żeńskich, fenimiację nazw męskich oraz korzystanie z morfemu rodzaju nijakiego-o.

Zebrany na podstawie książki A. Kieniewicza pt. „Nad Prypecią, dawno temu ...” materiał językowy w postaci hipokorystyków imiennych poddany został szczegółowej analizie słowotwórczej, której celem jest wskazanie na sposoby tworzenia tych określeń. W związku z czym wszystkie pojawiające się w tekście pamiętnika spieszczenia imion podzielone zostały na hipokorystyka powstałe:

- w wyniku dezintegracji tematu,
- przez zmianę wykładnika rodzaju gramatycznego,
- w wyniku derywacji sufiksальной,
- przez skrócenie spieszczeń sufiksálních,
- w wyniku derywacji morfologicznej,
- na skutek innych procesów językowych.

Wykaz imion i ich form hipokorystycznych

A. imiona męskie

ADAM: Adaś; ALEKSANDER: Oleś, Olcio, Olutek; ANTONI: Antek, Antoś, Menuś, Tonio, Tosza; EDWARD: Edzio; EUZEBIUSZ: Zibi; FRANCISZEK: Franio; GUSTAW: Gucio; HENRYK: Heniaczek, Henio, Heniutek; HIERONIM: Heruś, Herutek, Heruteczek, Rucio; IGNACY: Ignac; JAN: Janek; JÓZEF: Józek, Józio; JULIAN: Julek; KAROL: Karolek; KAZIMIERZ: Kazik, Kazio, Kaziutek; PIOTR: Piotruś; STANISŁAW: Staś; TADEUSZ: Tadzio; WALDEMAR: Wał; WITOLD: Tolcio; WŁADYSŁAW: Władek, Władzio.

B. imiona żeńskie

ADELA: Lela, Lelusina; ALEKSANDRA: Lola, Oleńka; ALFREDA: Ala; ALINA: Alinka; ANTONINA: Antolka, Tunusia; ANUNCJATA: Nusia; ELŻBIETA: Ela; EUGENIA: Żeńcia; FRANCISZKA: Frania; HELENA: Helcia; JADWIGA: Dziunia, Dziunieczka, Gusia, Isia, Jadwisia, Jadzia, Wiwa; JANINA:

³Por. H. Wróbel, op. cit.

⁴Por. E. Umińska-Tytoń, op. cit.

Jania, Janinka, Janusia; JÓZEFA: Józia; JULIA: Jula, Julcia; KAMILA: Kamilka, Kamileczka; KATARZYNA: Kasia, Kato; KLOTYLDA: Klocia,⁵ Klosia; KRYSTYNA: Krysia; LAURA: Lorka; LIZAWIETA: Lizetka; MAGDALENA: Lala, Lalusia, Leńcia, Mad, Mada, Madzia, Maduszka, Nionusia; MARIA: Dzidzia, Mania, Marynia, Marysia, Minia; MICHALINA: Misia; PAULINA: Plińcia; STEFANIA: Stefcia; TEKLA: Tekletka, Teklunia; ZOFIA: Sofineta, Zosia.

Analiza słotwórcza hipokorystyków imiennych

I. Hipokorystyka powstałe w wyniku dezintegracji tematu imienia pełnego - określenia bezsufiksalne

A. imiona męskie

1. Redukcja elementu finalnego imienia:

Wal ← Waldemar.

2. Redukcja początkowej i końcowej części imienia pełnego (ze zmianą samogłoski):

Zibi ← Euzebiusz.

B. imiona żeńskie

1. Redukcja członu końcowego imienia pełnego z pominięciem elementu spółgłoskowego:

Mad ← Magdalena,

z końcówką - a:

Mada ← Magdalena.

2. Początkowe zgłoski imienia pełnego + końcówka - a:

Ala ← Alfreda

Ela ← Elżbieta

Jania ← Janina

Kazia ← Kazimiera,

ze zmianą samogłoski w nagłosie imienia + protetyczne - l:

Lola ← Ola ← Aleksandra.

3. Połączenie członu inicjalnego i końcowego imienia pełnego z jednoczesną redukcją sylaby środkowej:

Stenia ← Stefania.

4. Redukcja początkowej części imienia metrykalnego + protetyczne - l:

Lela ← Adela.

⁵Ta forma imienia hipokorystycznego pojawia się w tekście tylko raz. Por. A. Kieniewicz, Nad Pieczęcią, dawno temu..., Wspomnienia zamierzczej przeszłości, Wrocław 1989, s. 49.

5. Utworzenie imienia hipokorystycznego przez pominięcie tematycznego „j”:
Jula ← Julia.
6. Powstanie formy hipokorystycznej przez dezintegrację tematu imienia pełnego i reduplikację sylaby zawierającej element spółgłoskowy rdzenia
Lala ← Magdalena.
7. Utworzenie spieszczenia przez redukcję sylaby + końcówka - a, nie związanego formalnie z imieniem metrykalnym:
Dzidzia ← Maria.

II. Hipokoryzacja imion przez zmianę wykładnika rodzaju gramatycznego

1. Utworzenie spieszczenia przez dodanie morfemu rodzaju nijakiego - o do początkowej części imienia pełnego (także z palatalizacją spółgłoski wygłosu w formie pochodnej):

A. imiona męskie

- Edzio ← Edward
- Franio ← Franciszek
- Henio ← Henryk
- Józio ← Józef
- Kazio ← Kazimierz
- Tadzio ← Tadeusz
- Władzio ← Władysław
- Włodzio ← Włodzimierz.

B. Imiona żeńskie

- Kato ← Katarzyna.

2. Powstanie formy hipokorystycznej przez dodanie morfemu rodzaju nijakiego - o do końcowej części imienia pełnego:

A. imiona męskie

- Tonio ← Antoni.

III. Hipokoryzacja imion za pomocą derywacji sufiksальной

1. Tworzenie hipokorystyków przez dodanie do imienia pełnego (w imionach żeńskich z pominięciem końcówki fleksyjnej - a) formantów spieszczających.

A. imiona męskie

- ek: Janek, Karolek
- uś: Piotruś.

B. imiona żeńskie

- ka: Alinka, Janinka, Kamilka

- **unia**: Teklunia
 - **etka**: Tekletka
 - **cia**, z pominięciem tematycznego „j”: Julcia
 - **ineta**, ze zmianą samogłoski w nagłosie imienia: Sofineta.
2. Hipokorystyka powstała przez dodanie do początkowej części imienia pełnego sufiksów spieszczających:
- A. imiona męskie
- **ś**: Adaś, Antoś, Staś,
 - ze zmianą samogłoski w nagłosie imienia: Oleś
 - **ch**: Stach
 - **ek**: Antek, Józek, Władek,
 - z pominięciem tematycznego „j”: Julek
 - **ik**: Kazik
 - **cio**: Gucio,
 - ze zmianą samogłoski w nagłosie: Olcio
 - **utek**: Kaziutek,
 - z palatalizacją spółgłoski wygłosowej tematu: Heniutek, z depalatalizacją spółgłoski nagłosowej tematu: Herutek
 - **uś**: z depalatalizacją nagłosu: Heruś.
- B. imiona żeńskie
- **cia**: Helcia, Stefcia
 - **sia**: Jadwisia, Kasia, Klosia, Krysia, Marysia, Misia, Stasia, Zosia⁶
 - **inia**: Marynia
 - **usia**: Janiusia
 - **nia**: Mania,
 - ze zmianą samogłoski w temacie imienia: Minia
 - **ka** z rozszerzeniem początkowej części imienia pełnego o spółgłoskę - l: Antolka
 - **eńka**: ze zmianą samogłoski w nagłosie imienia: Oleńka.
3. Hipokorystyka powstała od środkowej części imienia pełnego za pomocą następujących przyrostków:
- A. imiona męskie
- **sza** : Tosza ← Antoni
 - **cio** : Tolcio ← Witold
 - ze zmianą samogłoski w temacie imienia: Rucio ← Hieronim.

⁶R. Grzegorzczkova wymienia tę formę jako przykład słowotwórstwa alternacyjnego. Por. R. Grzegorzczkova, Zarys słowotwórstwa polskiego. Słowotwórstwo opisowe, wyd. VI, Warszawa 1984, s. 20-21.

B. imiona żeńskie

- **sia**: Nusia ← Anuncjata

- **usia** ze zmianą samogłoski w temacie imienia: Tunusia ← Antonina

- **wa** : Wiwa ← Jadwiga.

4. Hipokorystyka utworzone od końcowej części imienia pełnego za pomocą sufiksów:

B. imiona żeńskie

- **cia**: z francuską wymową spółgłoski w nagłosie imienia pochodnego:
Żeńcia ← Eugenia.

5. Skrócenie imienia pełnego z wewnętrzną derywacją sylabiczną w imieniu podstawowym + formanty spieszczające:

B. imiona żeńskie

- **ka**: Lorka ← Laura

Lizetka ← Lizawieta

- **cia** z palatalizacją wygłosu imienia: Plińcia ← Paulina.

6. Utworzenie formy hipokorystycznej przez reduplikację elementu spółgłoskowego rdzenia + żeński format **-usia**:

Nioniusia ← Magdalena.

7. Powstanie spieszczenia w wyniku całkowitej dezintegracji tematu imienia pełnego + sufiks męski **-uś** : Meniuś ← Antoni.

8. Powstanie nowych form hipokorystycznych od imion pochodnych przez dodanie następujących formantów:

B. imiona żeńskie

- **uszka** : Maduszka ← Mad ← Magdalena

- **unia** : Lalunia ← Lala ← Magdalena

- **usina** : Lelusina ← Lela ← Adela.

9. Utworzenie nowych form spieszczonych na skutek reduplikacji formantu **-k**:

A. imiona męskie

- **aczek** z palatalizacją tematu: Heniaczek

- **eczek** z depalatalizacją nagłosu: Heruteczek.

B. imiona żeńskie

- **eczka**: Dziunieczka, Kamileczka.

IV. Tworzenie imion skróconych od hipokorystyków sufiksalnych

B. imiona żeńskie

1. Redukcja części początkowej imienia pochodnego:

Dziunia ← Jadziunia

Gusia ← Jagusia

Isia ← Jadwisia

Leńcia ← Magdaleńcia.

V. Hipokorystyka powstałe w wyniku derywacji morfologicznej, tj. przez palatalizację spółgłoski wygłosowej tematu imienia pochodnego

B. imiona żeńskie

1. Określenia derywowane morfologicznie od początkowej części imienia pełnego:

Frانيا ← Franciszka

Jadzia ← Jadwiga

Józia ← Józefa

Klocia ← Klotylda

z pominięciem elementu spółgłoskowego Madzia ← Magdalena.

VI. Hipokorystyka utworzone dzięki innym procesom językowym

A. imiona męskie

1. Formy spieszczone powstałe w wyniku derywacji paradygmatycznej:

Ignac ← Ignacy

Podsumowanie

Hipokorystyka powstałe w wyniku dezintegracji tematu imienia pełnego obejmują 14 określeń - 2 nazwy męskie i 12 nazw żeńskich. Są wśród nich spieszczona pochodzące od początkowej, środkowej i końcowej części imienia metrykalnego. Najliczniejszą grupę stanowią tu hipokorystyka utworzone w wyniku redukcji elementu finalnego, czyli funkcję nowego określenia pełni początkowa część imienia pełnego w postaci czystej por. Wal ← Waldemar lub z pominięciem elementu spółgłoskowego por. Mad ← Magdalena, z dodaniem końcówki fleksyjnej -a por. Ela ← Elżbieta, ze zmianą samogłoski w nagłosie + protetyczne -l i końcówka fleksyjna -a por. Lola ← Ola ← Aleksandra. Od środkowej części imienia metrykalnego, czyli przez redukcję członu inicjalnego i końcowego ze zmianą samogłoski w temacie imienia hipokorystycznego powstało określenie męskie Zibi ← Eugeniusz.

Dzięki eliminacji części nagłosowej imienia + protetyczne l- utworzone zostało spieszczona Lela ← Adela. Także jedna nazwa urobiona została przez połączenie początkowej i końcowej części imienia pełnego z jednoczesną redukcją sylaby środkowej, a mianowicie określenie żeńskie Stenia ← Stefania. Przez pominięcie tematycznego „j” powstało spieszczona żeńskie Jula ← Julia.

W wyniku całkowitej dezintegracji tematu imienia i reduplikację sylaby zawierającej element spółgłoskowy rdzenia utworzono określenie Lala, luźno związane z imieniem metrykalnym Magdalena. Wreszcie poprzez reduplikację sylaby i dodanie końcówki fleksyjnej -a urobiono spieszczona Dzidzia, nie wskazujące związku formalnego z imieniem Maria.

Osobną klasę, która obejmuje 10 określeń - 9 nazw męskich i 1 żeńską, stanowią hipokorystyka powstałe przez zmianę wykładnika rodzaju gramatycznego. Spieszczenia te utworzone zostały w wyniku dodania końcówki rodzaju nijakiego **-o** do początkowej części imienia pełnego por. Kazio←Kazimierz i w jednym tylko przypadku morfem **-o** dodany został do końcowej części imienia metrykalnego por. Tonio←Antoni. Zabiegowi temu może towarzyszyć palatalizacja spółgłoski w wygłosie imienia pochodnego por. Józio←Józef. Wyjątkowo wśród spieszczeń tego typu pojawia się w tekście pamiętnika określenie żeńskie por. Kato ← Katarzyna.

Hipokorystyka powstałe w wyniku derywacji sufiksальной stanowią najliczniejszą klasę - 61 nazw, z czego 26 przypada na określenia męskie, a 35 na określenia dla kobiet. Są wśród nich spieszczenia utworzone przez dodanie do imienia pełnego (w przypadku imion żeńskich z pominięciem końcówki fleksyjnej **-a**) następujących formantów hipokorystycznych męskich: **-ek** por. Janek←Jan, **-uś** por. Piotruś←Piotr i żeńskich: **-ka** por. Kamilka←Kamila, **-unia** por. Teklunia←Tekla, **-etka** por. Tekletka←Tekla oraz **-cia** z pominięciem tematycznego „j” por. Julcia←Julia. Należy tu wspomnieć jeszcze o dość oryginalnym określeniu żeńskim Sofineta pochodzącym od imienia metrykalnego Zofia, które powstało przez zmianę spółgłoski nagłosowej oraz dodaniu nietypowego formantu **-ineta**. W osobną grupę wydzielone zostały nazwy powstałe od początkowej części imienia pełnego w postaci czystej przez dodanie następujących formantów męskich: **-ś** por. Adaś←Adam, **-ch** por. Stach←Stanisław **-ek** por. Józek←Józef, **-ik** por. Kazik←Kazimierz, **-cio** por. Gucio←Gustaw i żeńskich: **-cia** por. Stefcia←Stefania, **-sia** por. Klosia←Klotylda, **-usia** por. Janusia←Janina, **-nia** por. Mania←Maria bądź ze zmianą samogłoski w nagłosie imienia i dodanie sufiksów spieszczających męskich: **-cio** por. Olcio←Aleksander, **-ś** por. Oleś←Aleksander, **-utek** por. Olutek←Aleksander i żeńskich: **-eńka** por. Oleńka←Aleksandra; ze zmianą samogłoski w temacie imienia + żeński sufiks **-nia** por. Minia←Maria; z depalatalizacją nagłosowej spółgłoski tematu imienia pełnego i męskie formanty: **-uś** por. Heniuś←Hieronim, **-utek** por. Herutek←Hieronim, od początkowej części imienia metrykalnego rozszerzonej o element spółgłoskowy **-l** i dodanie przyrostka żeńskiego **-ka** por. Antolka←Antonina. Oddzielnie umieszczone zostały także spieszczenia utworzone od środkowej części imienia w postaci czystej za pomocą sufiksów męskich: **-cio** por. Tolcio←Witold, **-sza** por. Tosza←Antoni i żeńskich: **-sia** por. Nusia←Anuncjata, **-wa** por. Wiwa←Jadwiga; bądź ze zmianą samogłoski w temacie imienia + formant męski **-cio** por. Rucio←Hieronim; poprzez francuską wymowę nagłosu imienia pochodnego i żeński sufiks **-cia** por. Żeńcia←Eugenia.

Nieliczną grupę stanowią określenia powstałe od już istniejących form hipokorystycznych przez nałożenie nowych formantów spieszczających, a mianowicie żeńskich sufiksów: **-uszka** por. Maduszka←Mad, **-unia** por. Lalunia←Lala, **-usi-**

na por. Lelusina←Lela. Wskazać tu jeszcze można na nazwy utworzone przez reduplikację formantu **-k-**, a więc hipokorystyka męskie urobione za pomocą sufiksów: **-aczek** por. Heniaczek (z palatalizacją spółgłoski w wygłosie formy pochodnej), **-eczek** por. Heruteczek (z depalatalizacją nagłosu) i żeńskie utworzone przy pomocy formantu **-eczka** por. Kamileczka.

Oprócz tego występują w tej klasie spieszczenia powstałe przez skrócenie imienia pełnego z wewnętrzną derywacją sylabiczną i dodanie sufiksów żeńskich **-ka** por. Lorka←Laura, Lizetka←Lizawieta, **-cia** (z palatalizacją spółgłoski wygłosowej tematu) por. Plińcia←Paulina. Niewiele nazw powstało także przez skrócenie hipokorystyków sufiksalnych - 4 określenia dla kobiet. Wszystkie one utworzone zostały od końcowej części imienia spieszczonego przez redukcję elementu inicjalnego imienia metrykalnego por. Gusia←Jagusia, Dziunia←Jadziunia, Isia←Jadwisia, Leńcia←Magdaleńcia. Dzięki derywacji morfologicznej powstało 5 hipokorystyków żeńskich. Wszystkie utworzone zostały w wyniku palatalizacji spółgłoski wygłosowej tematu imienia pochodnego urobionego od początkowej części imienia metrykalnego por. Frania←Franciszka, Jadzia←Jadwiga, Józia←Józefa, Klocia←Klotylda, z pominięciem elementu spółgłosowego rdzenia por. Madzia←Magdalena.

Tylko jedna nazwa męska reprezentuje hipokorystyka utworzone dzięki innym procesom językowym. Spieszczenie to powstało na skutek derywacji paradygmatycznej - por. Ignac←Ignacy.

Na kartach pamiętnika znaleźć można jeszcze dwa hipokorystyka, a mianowicie określenie Siuwa⁷ i Inia, które nie zostały poddane analizie słowotwórczej ze względu na brak imion metrykalnych, od których pochodzą.

⁷Na temat osoby obdarzonej tym oryginalnym spieszzeniem pojawia się w tekście pamiętnika następująca wzmianka: „Oprócz wymienionych dwóch służbistek u moich rodziców (...) była jeszcze trzecia osoba Siuwa (zdrobienie imienia) Leszkiewiczówna”. Por. A. Kieniewicz, op. cit., s. 45.

Violetta Jaros

Word Formative Analysis of Nominal Hypocorisms in the Diary of A. Kieniewicz „On the Prypeć River, Long, Long Ago...”

S u m m a r y

The article presents word-formative analysis of nominal hypocorisms that appear on the pages of A. Kieniewicz's diary „On the Prypeć River, Long, Long Ago...". All the diminutives used in the diary were divided into words formed as a result:

- a) disintegration of the stem;
- b) changing the exponent of grammatical gender;
- c) suffixial derivation;
- d) shortening of suffixial diminutives;
- e) morphological derivation;
- f) other linguistic processes.

Within each class, hypocorisms are presented in alphabetical order - first masculine names and then the feminine ones.

¹ „Grypa i żółty w Naprawie” 1934, „Jesińsk. Powieści” 1943-1948, „Nad Czornym się błyska. O Koście Naprawskim opowiadania” 1953, „Wzrost Garmu. Opowieść alfabetyczna” 1953, „Gorali czy o nie rdz” (Reportaż i szkice literackie) 1953, „Dzień dobry Toponia” 1954, „Księga Tat” 1957.

² J. Kurak, *Księga Tat*, Kraków 1982, s. 3.